KATE FROST

Útěk na řecký ostrov

KAZDA

KATE FROST

Útěk na řecký ostrov

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: duben 2026
ISBN: 978-80-7670-299-8
Vytvoření elektronické verze: Sandstudios, 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: *A Greek Island Escape*
Copyright © Kate Frost, 2024
Původní vydání: Boldwood Books Ltd.
Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Redakce: Sylva Martinásková
Korektura: Karolína Šnajdrová
Sazba: Kristýna Franková
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.
ISBN 978-80-7670-288-2
Tuto knihu distribuuje výhradně Euromedia Group a.s.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

Mé úžasné řecké rodině.
Děkuji za všechno jídlo, smích, lásku a inspiraci!
Yamas!

1

Potlesk byl ohlušující a odrážel se od stěn divadla. Xanthe popadla své herecké kolegy za ruce a uklonila se. Oslepující reflektory sice halily hlediště do přítmí, ale i tak dokázala rozeznat publikum zvedající se ze sedadel – vlna nadšení se šířila z přízemí až na balkon. Ten obdiv byl návykový – přesně po něm toužila od chvíle, kdy na herecké škole definitivně dozrálo její rozhodnutí věnovat se divadlu. Přesto se jí s další hlubokou úklonou po těle rozlil pocit úlevy: byl to její předposlední večer. Souhra okolností a příležitost, která se jí nečekaně naskytla, ji přivedly až sem a teď se chystala se svým londýnským životem rozloučit. Ne, ne rozloučit – jen ho na pár týdnů odložit. Potřebovala si utřídit myšlenky, vyléčit své zlomené srdce a uniknout neustálým drbům. Kdosi jí hodil záchranné lano – takové, o kterém ani netušila, že ho potřebuje, dokud jí nepřišel ten překvapivý dopis.

„Xanthe, pojď," vytrhla ji z myšlenek herecká kolegyně Sarah, když spolu odbíhaly do zákulisí, zatímco sálem stále burácel potlesk.

Postranní části jeviště Theatre Royal Drury Lane byly zaplněné obsazením muzikálu *Oliver!* – od kluků v otrhaných hadrech přes Fagina ve vestě se šátkem kolem krku a rukavicemi bez prstů až po Xanthe v korzetových červených šatech v roli Nancy. Potlesk neustával, přidávaly se obdivné výkřiky. Pak už všichni znovu vbíhali na scénu s úsměvem od ucha k uchu. Xanthe si vychutnávala pocit lásky a uznání, který v osobním životě tolik postrádala. Profesně to bylo všechno, po čem kdy toužila, a když se naposledy uklonila, znovu ji – byť jen na okamžik – bodla myšlenka, že možná dělá strašnou chybu, když se toho všeho vzdává.

Jí sice smlouva končila, ale úspěšné uvedení muzikálu ve West Endu bude pokračovat i bez ní. Představa, že by Nancy hrál někdo jiný, jí připadala zvláštní. Byla to role, do které se ponořila na celý rok. Nervozita, i když otupělá zkušeností, nikdy úplně nezmizela; výzva „na scénu, slečno Xanthe Foxová, na scénu" v ní stále vyvolávala strach, stejně jako ten děsivý okamžik v zákulisí, kdy čekala na svou narážku a její první repliky i text písně *It's a Fine Life* se jí najednou úplně vykouřily z hlavy. Jakmile však vkročila na jeviště, všechno z ní spadlo a strach se proměnil ve vzrušení, kterému se nic nevyrovnalo.

V šatně, kam doléhal zvuk odcházejícího publika a z reproduktorů se linula píseň *Consider Yourself*, si Xanthe setřela make-up a odhalila přirozeně opálenou pleť. Dovnitř nakoukla kostymérka, aby jí rozepnula šaty na zádech, a Xanthe je ze sebe stáhla. Dlouhé kaštanové vlasy jí volně spadly na ramena. Lidé přicházeli a odcházeli, kontrolovali kostýmy na další den, odpojovali mikrofony. Po několika měsících představení bylo na té každodenní rutině něco uklidňujícího – převlékání probíhalo automaticky, všechny pohyby měla zafixované, celé představení bylo dokonale sehrané, ačkoli živé vystoupení pokaždé přinášelo něco nového či nečekaného.

Přesto v ní vyvolávalo nejistotu, že si neprodloužila smlouvu a nechodila na tolik konkurzů jako obvykle. Její agentka Felicity ji sice i nadále navrhovala, ale jenom na projekty, které měly začít až později v tomto roce. A i když Felicity tvrdila, že Xanthe chápe a rozumí jejím důvodům, Xanthe se obávala, že jí něco uteče. Bylo to přece jen šest týdnů, uklidňovala se, navíc ji po návratu čekalo vystoupení na Proms, ale po téměř deseti letech ve West Endu tu vždycky existovalo riziko, že tahle pauza bude krokem zpět.

V úzkých džínách a tričku se cítila víc sama sebou, když se v zákulisí mířila rozloučit s inspicientem a několika herci, kteří se tam ještě zdržovali. Před služebním vchodem čekal dav lidí a Xanthe ochotně podepisovala programy – vědomí, že někdo čeká na její podpis a společnou fotku, bylo vzrušující a doufala, že si toho pocitu nikdy nepřestane vážit, ani když je vyčerpaná k padnutí. Dlouhé uvádění hry si vybralo svou daň – ne samotná představení, o sebe se totiž starala dobře: po poledni vynechávala kofein, držela se převážně vegetariánské stravy,

denně cvičila jógu a chodila na procházky, aby si vyčistila hlavu. To, s čím se prala, byl bordel v jejím soukromém životě, který přestal být soukromý. Každý znal podrobnosti jejího milostného života… tedy spíš jeho neexistence. Nežádoucí světlo reflektorů na ni vrhal její bývalý přítel a jeho chování.

Xanthe sevřela pěsti a zamířila pryč od divadla. Pozdní květnovou noc prosvětlovaly pouliční lampy a světla barů a restaurací lákající dovnitř. Po zítřejším představení se část obsazení a štábu na rozloučenou chystala na drink, ale dnes se Xanthe opravdu těšila domů. Část jejího já se nemohla dočkat, až bude mít zítřek za sebou, a přesto – byla tak zvyklá být neustále obklopená lidmi, v práci i doma, že ji představa, jak se vydá sama někam pryč, rozechvívala.

Jude, její spolubydlící a nejlepší kamarád, už na ni čekal před stanicí metra Covent Garden a opíral se o plakát k představení *Oliver!* Sám zrovna skončil vlastní představení v *Hairspray*; jako obvykle se zářivým úsměvem a záplavou tmavě blonďatých kudrn. Seznámili se na herecké škole a zůstali blízkými přáteli, společně překonávali vzestupy i pády hereckého života, honili se za sny a vzájemně se litovali při odmítnutí – a že jich nebylo málo. To bylo naprosto běžné a stejně tak oslavy úspěchů. Většina jejích přátel byli herci nebo pracovali v oboru, ale to, že s Judem nikdy nemusela soupeřit o stejné role, jejich přátelství rozhodně napomohlo. Zatímco Xanthe získala v muzikálu *Oliver!* roli, která jí nastartovala kariéru, Jude si prošel těžším obdobím, obtížně sháněl práci a bral, cokoli se naskytlo, dokud nezískal místo v souboru *Hairspray*. Nebyla to zrovna hlavní role, ale ocitl se zpátky ve West Endu – a pokud vůči ní vůbec kdy pocítil vztek nebo závist, nikdy to nedal najevo. Nepřestával ji podporovat.

Jude se do ní zavěsil a společně vstoupili do stanice metra. Když sestupovali po schodech dolů, světlo je ostře bodalo do očí a její mysl se upínala k jediné myšlence – svalit se do postele.

„Už jen jedno představení, Xanthe.“ Jude jí pevně stiskl paži, jako by vycítil, kolik sil ji stojí jít dál. Uvědomovala si, že neúprosné tempo osmi představení týdně se chýlí ke konci, a poslední zbytky energie z ní vyprchaly. Už jen jeden den – a pak svoboda bez režimu, jen cestování, slunce a středomořského nebe…

„Pořád mám pocit, že dělám obrovskou chybu.“

„Neděláš. To jen nevíš, co tě čeká, nic víc. Není divu, že se tak cítíš – po tom všem, čím sis prošla.“ Když scházeli po točitých schodech dolů, pohlédl na ni. „Pauza ti může jedině pomoct.“

„Jo, já vím. Jen jsem z toho trochu nervózní.“

Bez ohledu na to, jak moc se chtěla od Londýna odpoutat, jí žaludek svírala nejistota spojená s tím, že dává kariéru na čas k ledu. Byl to risk, ale po tom mizerném roce byla ochotná ho podstoupit. Věděla, že je na pokraji vyhoření – ne ani tak kvůli hraní v představení *Oliver!*, spíš kvůli snaze nacpat do diáře co nejvíc práce, aby si mohla dovolit vzít volno. Posledních pár týdnů kromě večerů na Drury Lane zkoušela i vystoupení s písněmi z *Miss Saigon*, které se mělo natáčet pro televizní pořad o muzikálech.

Dorazili do dlážděného tunelu vedoucího k nástupištím; jak jím spěchali, teplo a dunivý rachot přijíždějící soupravy metra sílily. Snažila se nevšímat si na zdi plakátu *The Runaway*, obrovského televizního hitu, ale její pozornost upoutala pohledná tvář Austina Cartera, nové hvězdy seriálu a jejího bývalého přítele. I přes modřiny, rozseknuté obočí a drsný výraz v očích z něj vyzařovala přitažlivost. Jeho pronikavě modré oči se do ní zabodávaly tak, že měla pocit, jako by sledoval každý její krok.

„Proboha, Xanthe, přestaň se mučit a koukej jinam.“ Jude ji táhl směrem k prvnímu nástupišti. „Je zatraceně sexy, ale taky totální debil. Víš přece, že ti bez něj bude líp.“

Jude měl pravdu, ale nebylo to tak jednoduché – jen tak jít dál a zapomenout. Ne když na ni jeho tvář vyskakovala na každém kroku. Cizí lidé ji označovali v příspěvcích na sociálních sítích a takzvaní přátelé o něm a o seriálu v jednom kuse mluvili. Byl v rádiu, v televizi, v časopisech, na blozích, trendoval na Twitteru – a o tom zatraceném tiktokovém memu ani nemluvě. Zapomenout na něj bylo nemožné. Stála při něm, když uspěl v konkurzu do *The Runaway* i v jeho následujících kolech. Když pak tu roli získal, společně to oslavili – oba si tehdy plnili sny: Austin dostal práci v seriálu, který z něj udělal hvězdu, a jí krátce nato nabídli roli Nancy. Netušili, jakým hitem se *The Runaway* stane a jak moc jim oběma změní život. Ale nejspíš by to dopadlo stejně. Austin by jí zlomil srdce, ať už by zůstal řadovým hercem, nebo se stal velkou hvězdou – jen by bylo snazší to zvládnout bez reflektorů namířených na ně oba.

Právě přijížděl vlak a dveře se s funěním otevřely. Posledních pár kroků doběhli a naskočili do vagonu.

„Vypadáš úplně vyřízeně," řekl Jude, když se posadili vedle sebe. „Jsi v pořádku?"

Xanthe přikývla a zívla. Jakmile si sedla, poslední zbytky energie ji definitivně opustily. Opřela si hlavu o Judeovo rameno a on jí jemně přejel rukou po vlasech.

„Vím, že se mi to lehko říká, ale nedovol mu, aby ti pořád lezl do hlavy."

Jude měl pravdu – stejně jako v tom, že jí odstup jedině prospěje. Potřebovala být někde daleko od všeho, co jí připomínalo Austinovu zradu. Poté, co jí byl několikrát nevěrný a pošlapal jí srdce, potřebovala čas na zahojení. Potřebovala únik.

A to, že jí ho tak nečekaně nabídla kmotra, bylo jako laskavý tah osudu po mizerném období.

Před necelými osmnácti měsíci slavila třicáté narozeniny – Austin jí tehdy jako překvapení uspořádal oslavu v jejich oblíbeném baru. Dostala roli ve hře *Oliver!* a chystala se zahájit zkoušení, zatímco Austin právě dotočil první řadu *The Runaway*, která z něj o pár měsíců později udělala hvězdu a známé jméno. Obklopená Austinem a přáteli, kteří se stali její náhradní rodinou, vybavovala si to štěstí a lásku, jež ten večer proudily sem a tam. Tehdy byl život dobrý.

A teď byl ten vysněný život v troskách. Byl snad vrchol právě ve třiceti? Mělo to snad odteď už jít jen z kopce? Na jednatřiceti nebylo nic výjimečného – prostě jen o rok víc, což pro herečku nebylo nic moc, obzvlášť na jevišti ve West Endu. Role, po kterých toužila, měly svou věkovou hranici, a přestože jí ještě nedosáhla, věděla, že jakési „datum spotřeby" existuje.

Když metrem jeli domů do Actonu, ticho mezi ní a Judem bylo příjemné a Xanthe byla vděčná, že ani jeden nepociťoval potřebu ho vyplňovat planým tlacháním. Nechtěla přemýšlet ani se v ničem babrat; chtěla se těšit na novou příležitost a tolik potřebný odpočinek. Ale nejdřív se potřebovala vyspat.

Jakmile dorazili do společného domu, Xanthe se s Judem objala na dobrou noc a s úlevou zjistila, že ostatní dvě spolubydlící, Parminder a Lucy, jsou pryč. Mohla se tak tiše odebrat do postele, aniž by ji někdo vtáhl do klábosení nebo popíjení.

Po dlouhém spánku se probudila svěží a připravená čelit novému dni – odehrát poslední představení a pak to s přáteli a kolegy z obsazení oslavit. Než se nachystala a vyrazila do divadla, dala si s Judem, Parminder a Lucy brunch v jedné místní kavárně. Rutina líčení, společného rozehřátí na jevišti, převlékání do prvního kostýmu, úpravy vlasů, upevnění mikrofonu a hlasové rozcvičky byla důvěrně známá a uklidňující jako oblíbený svetr. Nervy jí začaly pracovat teprve až ve chvíli, kdy se z reproduktorů v šatně ozýval zvuk přicházejícího publika. Pak byli na scénu povoláni herci účinkující v úvodní části představení a její strach a nervozita zesílily. Ty časy, kdy nervozitou zvracela, už dávno pominuly, ale jakmile se ozvala její výzva, žaludek se jí nepříjemně sevřel. Občas si kladla otázku, proč si to vlastně dělá – a pak vstoupila na jeviště, nervy povolily, repliky se jí samy draly do úst a hlas se vznesl až nahoru na balkony a do galerie.

To jí večer co večer připomínalo, proč to všechno dělá. Tentokrát to nebude jiné, pomyslela si, když čekala v zákulisí, protahovala prsty a pomalu pohybovala rameny, aby uvolnila narůstající napětí.

„Na čem budeš pracovat potom, Xanthe?" zeptal se jeden z asistentů inspicienta, když čekali na její nástup.

Xanthe se zhluboka nadechla a pohlédla na potemnělé jeviště, kde reflektory zvýrazňovaly Fagina uprostřed jeho bandy kluků.

„Teď chvíli na ničem," zašeptala. „Ve čtvrtek letím do Řecka. Zdědila jsem vilu na Kefalonii."

2

Naposledy byla Xanthe na Kefalonii ve dvanácti letech a kromě jedné dovolené s přáteli na Mykonosu nedlouho po dvacátých narozeninách v Řecku nebyla celé roky. Krátké výlety s Austinem byly vždycky jen víkendy, které si ukradla mezi pracovními povinnostmi, se spolubydlícími pak zvládla pár dovolených v Devonu a ve Španělsku, ale nikdy nebyla pryč tak dlouho, jak se teď chystala zůstat na Kefalonii.

„Šest týdnů!“ vyjekla její maminka Lin, když Xanthe na začátku roku výjimečně zajela do Brightonu, aby navštívila mámu, nevlastního tátu a bratry dvojčata. „A co tvoje kariéra? A představení?“

„Není to tak dávno, co sis stěžovala, že pracuju až moc. Říkala jsi, že pořád dělat takhle pozdě do noci mi neprospívá.“

Lin nespokojeně mlaskla a nakrčila nos. Xanthe moc dobře věděla, že mámina změna názoru souvisí s tím, *kam* se chystá jet.

„Jen si na chvíli dávám pauzu.“

„Neměla jsi Austinovi dovolit, aby ti takhle zničil život.“ Lin popadla mísu s pečenou mrkví a květákem a zamířila do jídelny, Xanthe ji následovala.

„Nezničil mi život,“ vyštěkla Xanthe dřív, než se stačila zarazit. Austin jí nezničil život, ale její víru v něj a v romantiku obecně. Představa, že by se znovu někomu bezvýhradně oddala beze strachu, že jí zlomí srdce, se jí zdála nemožná. Jinak ale její život pokračoval dál, i přes neustálé připomínky jeho nevěry a ohromného úspěchu. Ačkoli spolu byli tři roky, nebydleli spolu, i když o tom často mluvili. Měli každý své přátele, vlastní kariéru, úspěchy i život mimo toho druhého. Její máma se sice kdysi dávno zřekla rodiny a Řecka, ale i přesto se v ní občas probudila její řecká povaha – ta nevyslovená touha, aby se Xanthe nakonec usadila a založila rodinu, někdy pronikla na povrch. Byla na dceru sice hrdá, ale Xanthe věděla, že její máma tak úplně nechápe její potřebu pracovat tolik hodin a vystavovat se světlu reflektorů a na milost recenzentů i živého publika.

„To je fuk,“ řekla Xanthe, vzala hrst ubrousků a začala je skládat, „víš, že tam jedu kvůli Agatině domu. To s Austinem nijak nesouvisí. Musím se tam postarat o její věci.“

„Mohla bys to přece svěřit někomu jinému.“

„Mohla, ale přišlo by mi neuctivé, aby se v jejích věcech hrabal nějaký cizí člověk. Byla to moje kmotra – někdo, koho jsi i *ty* dřív brala spíš jako tetu než jen jako rodinnou přítelkyni. Je to to nejmenší, co pro ni můžu udělat.“ Xanthe se na chvíli odmlčela. „A když už tam budu, možná bych mohla navštívit dědu…“

„Tak to ti nedoporučuju.“ Lininy oči bleskly zlostí. Popadla z kredence hrst příborů a s rázným bouchnutím položila nůž a vidličku na složený ubrousek. „O tom muži vůbec nic nevíš.“

Xanthe si povzdechla; takhle to skončilo pokaždé, když se pokusila zapříst hovor o dědečkovi. „Mami, když mi neřekneš, co se vlastně stalo, že dědu tak nesnášíš, jak to mám kdy pochopit?“

Lin znovu nespokojeně mlaskla a prudce otevřela dveře na terasu. Xantini čtrnáctiletí nevlastní bratři Jacob a Archie na trávníku hráli fotbal. „Dvě minuty!“ zavolala na ně a rychle dveře zase zavřela, aby dovnitř nepustila studený vítr.

Přestože s olivovou pletí a obarvenými černými vlasy stále vypadala jako temperamentní Řekyně, její přízvuk se v průběhu let zmírnil. Co si Xanthe vybavovala, na Jacoba a Archieho Lin nikdy nemluvila řecky a doma přestala řečtinu používat i s Xanthe a jejím starším bratrem Theem, když bylo Xanthe dvanáct. Ve skutečnosti se jmenovala Elina, a přestože už předtím byla vdaná za Xantina anglického otce, po svatbě s Johnem – Xantheiným nevlastním otcem–

si jméno změnila na Lin, což rozhodně znělo víc britsky. Postupně pak ze svého života Řecko téměř vymazala.

Xanthe si svou řeckou identitu udržovala díky vztahu s kmotrou Agathou. Přestože se na Kefalonii od svých dvanácti let nevrátila, zůstávaly spolu po celou dobu v kontaktu pomocí dopisů. Stačila zmínka o spanakopitě v některém z Agatiných psaní a Xanthe okamžitě dostala chuť na křupavé těsto filo s vláčnou náplní ze špenátu a sýru feta. Nedaleko jejího londýnského domova byla řecká restaurace, jedno z jejich oblíbených míst – mimo jiné proto, že jim přátelský řecký majitel, jakmile zjistil, že je Xanthe napůl Řekyně, vždy přinesl něco na účet podniku. Jude byl přesvědčený, že to majitel dělá proto, že se mu Xanthe líbí, zatímco ona to považovala za projev řecké pohostinnosti.

Xanthe se znovu obrátila k mámě. „Co kdybys na Kefalonii jela se mnou a chvíli tam zůstala? Mohla by to být dobrá příležitost –"

„Nechci svého otce vidět." Tuhle reakci Xanthe očekávala, i když doufala v jinou. „Nemám mu co říct."

„Nemusíš se s ním setkat," změnila Xanthe taktiku. „Jen tě žádám, abys za mnou přijela a podívala se na dům. A pomohla mi rozhodnout, co s ním."

„Prodat," řekla Lin neoblomně. „Vůbec tam nepotřebuju jezdit. Ani když ho uvidím, nic to na mém rozhodnutí nezmění. Na ten ostrov nevkročím."

„Děda se to ani nemusí dozvědět."

„Jasně že by se to dozvěděl. Je to malá vesnice. A lidi si nic nenechají pro sebe."

„Nevěděla jsem, že v té vesnici ještě bydlí."

Lin rozzlobeně mávla rukou. „Je mi úplně jedno, kde je, protože na tom nesejde. V Řecku o tobě všichni vědí všechno – nebo si to aspoň *myslí*. Toho už jsem si užila víc než dost. Jestli tam chceš trávit týdny bůhvíčím a přitom riskovat vlastní kariéru, je to tvoje věc." Upravila prostírání nejblíž u sebe, přešla ke dveřím na terasu a znovu je prudce otevřela. „Jacobe, Archie! Pojďte hned dovnitř a umyjte si ruce. Oběd je hotový." S rudými tvářemi se zase otočila k Xanthe. „Jedné věci ale nerozumím – proč ti odkázala ten dům."

„Protože jsi čekala, že ho dostaneš ty?"

„Ne, to vůbec ne!" Lin sevřela rty. „Já jsem Kefalonii opustila a zpřetrhala všechny vazby. Jde jen o tebe… o tebe a Agathu. Prostě tomu nerozumím. Vím, že ti psávala, když jsi byla v pubertě, ale myslela jsem si, že už jsi jí pak přestala odepisovat."

Xanthe nechala pravdu o jejich pokračujícím vztahu vyplout na povrch – ne že by kdy byl tajemstvím, jenom nikdy nebyl důvod se o něm bavit, zvlášť když jakákoli zmínka o Kefalonii mámu rozrušovala. Xanthe si chtěla zlepšit řečtinu a Agatha navrhla, aby si psaly, a tak si Xanthe mohla procvičovat čtení a později i psaní, i když většinou odpovídala anglicky. Svou kmotru obdivovala a vždycky ji k ní cosi táhlo – fascinovala ji její tvůrčí povaha a úspěch sochařky, tiché, nezávislé starší ženy, která se k ní vždycky chovala laskavě a láskyplně.

„Upřímně, mami," dodala Xanthe, „bylo to od ní krásné a velkorysé gesto, zvlášť když mi vlastně ani nic odkazovat nemusela – a když třetinu zahrady nechala sousedovi."

Dovnitř vpadla dvojčata s rudými tvářemi a koleny od trávy a v patách jim byl jejich černý cavapoo jménem Bramble. To utnulo zbytek Xantina rozhovoru s mámou. Odpovědi se ale dočkala – máma neschvalovala, že Xanthe na šest týdnů odjíždí do Řecka, a rozhodně se k ní nehodlala připojit.

Teď, na začátku června, když seděla v letadle a její londýnský život se jí čím dál víc vzdaloval, se znovu ozvaly obavy a nejistota, které v ní kvůli cestě na Kefalonii máma zasela. Měla před sebou neznámo – jednak to, co ji v Řecku čeká, a taky otázku, zda jí pauza v kariéře a v dosavadním životě nebude na škodu. Zhluboka se nadechla; když to nemohla vědět, nemělo smysl se tím trápit. *Moudrá slova*, snažila se sama sebe přesvědčit.

Když teď měla čas přemýšlet, hlavou jí začaly vířit další starosti. Poslední měsíce byly doslova emocionální horská dráha – na veřejnost vyšly Austinovy četné zálety a nedobrovolně se ocitla vtažená do té bulvární špíny spolu s ním. Jeho pověst nejnovějšího britského sex-symbolu tím ani v nejmenším neutrpěla; spíš to ještě přiživilo touhu fanynek po něm. Koneckonců, kdo by nemiloval zlobivého kluka? No, Xanthe ne. Zatímco on se koupal ve slávě a spal s každým, kdo mu přišel do cesty, ona večer co večer dřela. Zatímco nadšené recenze

jejích výkonů se omezovaly na pár řádků v novinách, Austin se objevil v pořadech *Loose Women* i *The Graham Norton Show* a byl nominovaný na jednu cenu za druhou.

Xanthe se na sedadle u okna ještě víc schoulila a zahleděla se na vzdálenou zemi pod sebou, zahalenou pruhy vysokých bílých mraků. Přestože byla napůl Řekyně, neměla pocit, jako by se vracela domů. Vnímala to spíš jako letní únik – a pokud se jí podaří znovu navázat vztah s dědečkem a dozvědět se víc o svých kořenech, bude to jen příjemný bonus. Ta myšlenka kontaktovat ho ji v průběhu let napadla mnohokrát, ale hektický život tomu vždycky zabránil. Vztah s mámou často připomínal chůzi po laně. Navázat za jejími zády kontakt s odcizenou částí rodiny nepřipadalo v úvahu, zvlášť když Xanthe ani netušila, co se tam vlastně stalo, protože máma o tom odmítala mluvit.

To, že zdědila dům po kmotře, ale Xanthe poskytlo příležitost – a na tu se musela soustředit. Toužila po klidu, kdy unikne všemu tomu, co jí připomínalo Austina. Potřebovala čas a prostor, aby se přes něj přenesla. Toužila po slunci a svobodě dnů, které se netočí kolem jednotvárných představení. Líbila se jí představa, že ze sebe večer co večer nebude muset vydávat všechno. Věděla, že volání jeviště a láska k herectví ji nakonec zase přitáhnou zpět, ale teď chtěla být tady.

Kefalonii měla do paměti vrytou jako kouzelný řecký ostrov plný barevných domků u vody, nádherných pláží a malebných rybářských vesnic – a těšila se, až to všechno znovu uvidí a zakusí.

Austin, povzbuzený štědrou výplatou z *The Runaway*, jí k třicátým narozeninám koupil Nikon. Do té doby si vystačila s fotoaparátem ve svém Samsungu Galaxy, kterým nadšeně dokumentovala zákulisí života ve West Endu a sdílela snímky na Instagramu – realitu i pozlátko. Tu a tam do feedu utrousila i své toulky Londýnem: ulice plné řadových domů a zajímavé architektury i kousky přírody v městských parcích. Ale s Nikonen mohla své fotografování posunout na úplně jinou úroveň. Nemohla se dočkat, až prozkoumá ostrov a své sociální sítě zaplaví řeckým životem, scenériemi a jídlem.

Když se Xanthe z příletové haly vynořila do časně odpoledního slunce, byla si jistá, že středomořské klima její duši prospěje. Byl 1. červen a ona si připadala jako na novém začátku – den byl teplejší, a přesto svěžejší než v Gatwicku. Rychle sehnala taxík a usměvavému řeckému řidiči sdělila adresu: Vila Aster.

Cestou pryč z letiště si uvědomila, jak zvláštní je truchlit nad někým, koho deset let neviděla. Přestože se na Kefalonii nevrátila, s kmotrou se párkrát setkala při jejích návštěvách Londýna u příležitosti vernisáží výstav, kde byly i její sochy. Vzdálenost mezi nimi dvěma pomáhaly překonat dopisy. Cítila se provinile, když si vybavila ty chvíle, kdy byla příliš zaneprázdněná a odpověď odkládala – až jí do schránky přišel další dopis. A teď už od Agathy nikdy žádný další dopis nepřijde.

„Slavná pláž Myrtos," ohlásil řidič asi po padesáti minutách jízdy.

Jak silnice zatáčela, Xanthe vykoukla vlevo a zahlédla pruh bílého písku a tyrkysovou mělčinu. Cesta se přimykala k okraji útesu a Xanthe na okamžik všude kolem sebe viděla jen modř.

Vybavila si, jak se jako dítě při cestách po Kefalonii nudila a jak bývala unavená – chtěla se jen co nejrychleji dostat do Kallithey za prarodiči. Tehdy nedokázala ocenit krásu ostrova, jeho zelené kopce svažující se k třpytivému moři a pásy idylických pláží.

Čím víc se blížili ke Kallithee, tím povědomější jí okolí bylo; když odbočili na prašnou cestu vedoucí k vesnici, vybledlé vzpomínky se vynořovaly a zase mizely.

Řidič zastavil u travnatého okraje silnice. „Je to tu hezké. Velice poklidné," poznamenal a kývl směrem k vysokým stromům, které skrývaly kamenné zdi Vily Aster. Pak se k ní otočil a zamračil se. „Vy tu vážně zůstanete? Sama?"

„Takový je plán," odpověděla klidně, přestože jí srdce bušilo směsicí nervozity a očekávání, když vytahovala eura.

Povytáhl obočí a pak se usmál. „*Kalí týchi*! Hodně štěstí!"

3

Jakmile taxík odjel, rozhostilo se ticho. Ozývalo se jen tiché šumění větru v korunách stromů a štěbetavý zpěv pěnice. Xanthe táhla kufr po hrbolaté zemi. Vilou by tu nepříliš velkou a očividně zanedbanou chalupu rozhodně nenazvala, třebaže její vzpomínky na to místo byly mnohem idyličtější než realita.

Vnější stěny přízemní stavby tvořily kameny v odstínech karamelu, smetany a křídy. Okenice natřené tmavou mátově zelenou barvou byly na mnoha místech oprýskané a odhalovaly starší vrstvy bílé a modré barvy. Tam, kde byl poškozený okap a střešní tašky popraskané, se na kameni objevovaly skvrny od vody. Přesto ji však nejvíc upoutalo okolí.

Kufr nechala u vstupních dveří a vydala se do zahrady. Pamatovala si ji jako krásnou a přepečlivě udržovanou – ale to, že tady znovu byla, jí doslova vyrazilo dech. Mořský vzduch byl svěží a nasládlý, prosycený medovou vůní pomerančových květů. Silné, pokroucené kmeny prastarých olivovníků kontrastovaly s hojností jejich jemných listů. Kamenné cestičky se vinuly kolem záhonů plných bílých, korálově červených a rudých oleandrů a keříků rozmarýnu, oregana a tymiánu. Nad podrostem se tyčily mohutné kaktusy a na citronících se leskly plody. Agatiny sochy tu zůstaly, stále strategicky rozeseté – dřevěné a kovové struktury motýlů, vážek i abstraktnějších tvarů, rozmístěné tak, aby splývaly s přírodou. Není divu, že si kmotra přála, aby její popel rozptýlili právě tam.

Vedle domu byl dlážděný dvůr a na druhém konci zahrady prostorná terasa s dechberoucím výhledem na Jónské moře. Xanthe si vybavila, jak touhle zahradou jako dítě sem a tam pobíhala mezi záhony a pak i na terasu, která jí tehdy připadala jako okraj světa – před ní nebylo nic než půvabné obrysy ostrova mizící v třpytivém moři. Výhled byl monumentální a nedotčený, tehdy si to ale neuvědomovala. Teď, v měkkém světle zapadajícího slunce, hltala indigový odstín ostrova tam, kde se dotýkal stříbřitě modré hladiny.

S námahou se od výhledu odtrhla. Když se vracela zahradou zpět, všimla si dřevěných kůlů zapuštěných do země – zřejmě vyznačovaly část zahrady, která připadla sousedovi. Skrz stromy dokázala rozeznat taškovou střechu sousední vily. Rozdělení pozemku, jeho praktické řešení i setkání se sousedem musely počkat do druhého dne. Šeřilo se a ona si potřebovala vybalit, vyřešit jídlo a najít místo na spaní.

Xanthe chvíli zápasila s klíčem, než dveře konečně se zatlačením otevřela, a vtáhla kufr do přítmí chodby. Hřejivá atmosféra, která naplňovala zahradu, uvnitř žalostně chyběla. Když tu byla naposledy, dům byl sice prostě zařízený, ale pečlivě udržovaný, což se teď tvrdit nedalo. Srdce se jí sevřelo, když procházela jednotlivými místnostmi a vnímala nepořádek i melancholii, která je prostupovala. Bolelo ji pomyšlení, že její kmotra musela mít potíže – a přitom se o nich v dopisech nikdy ani slůvkem nezmínila. Agatha, jak si ji Xanthe pamatovala, byla silná žena s olivovou pletí a sněhobílými vlasy. Její pracovní plášť i zástěra byly vždy bez poskvrny, dům čistý a uklizený, zatímco dílnička vedle domu, kde tvořila své sochy, byla plná kreativního chaosu. Trávily spolu čas procházkami po zahradě a Xanthe jí kladla jednu otázku za druhou – o sochách, rostlinách, ptácích i hmyzu. Radost, kterou kmotra cítila ze zájmu své kmotřenky o vše, co milovala, byla patrná i tomu malému dítěti.

Zaplavil ji pocit viny, že už se sem nikdy nevrátila. Že když se v galerii v Chelsea viděly naposledy, nedodržela slib, že ji přijede navštívit. Proč ji nikdy nenapadlo zkontrolovat, jak se kmotře daří? V dopisech vždy působila tak optimisticky, její láska k zahradě, přírodě, umění i ostrovu se nikdy nevytrácela. Jenže potom Xanthe pohltil její vlastní život – kariéra, přátelé a vztahy –, ačkoli z jejich staromódní korespondence měla radost. Když se jí ve schránce objevil dopis, a ne účet, byl to vždycky malý svátek, přestože sama nepsala tak často jako její kmotra.

Vrátila se do hlavního obytného prostoru. Pavučiny, prach a zatuchlinu nešlo přehlédnout. Přeplněný obývací pokoj od strohé kuchyně s jídelním koutem oddělovala stěna. Zaklepala na

ni a přemýšlela, jestli je to nosná zeď – představovala si, jak by se prostor otevřel a zaplavil světlem, kdyby ji odstranila. Plánovala dům vytřídit, uklidit a trochu dát do pořádku, než ho prodá. Po pečlivé úvaze dala na máminu radu; věděla, že peníze na účtu v Londýně jí poslouží víc než rekreační dům na Kefalonii. Přesto se jí hlavou rozproudila spousta nápadů, co vše by se s domem dalo udělat.

Zatuchlina ji dusila, a tak znovu vyšla ven a zhluboka se nadechla čerstvého mořského vzduchu, zatímco jí holé paže hladily jemné paprsky zapadajícího slunce. Stála tu a dumala nad renovací a prodejem domu své kmotry, zatímco by jí ze všeho nejraději poděkovala. Proč si nevšimla, že zhruba v posledním roce dopisy od Agathy chodily čím dál víc ojediněle? Proč ji nikdy nenapadlo zeptat se, jestli je opravdu v pořádku – skutečně zdravá, šťastná, schopná zvládat každodenní život? Proč se nezeptala, jestli s něčím nepotřebuje pomoct? Agatha se o Xanthe vždycky zajímala, hltala její vyprávění o londýnském životě a o divadle na West Endu. Věděla všechno o Judeovi, Parminder a Lucy, znala i vzestupy a pády jejího vztahu s Austinem. A přestože v dopisech byla hodně upovídaná, sotvakdy mluvila o sobě nebo se vracela k minulosti – a na otázky Xanthe týkající se rodiny vždy odmítala odpovědět.

Aby se myšlenkami vrátila k něčemu praktickému, zamířila Xanthe od vily k cestě, kde chtěla najít novou hranici pozemku se sousedním domem.

Nečekala, že někoho potká, a tak ji zaskočila žena se dvěma nákupními taškami odhodlaně kráčející po cestě. Měla na sobě sukni a halenku v tlumených barvách, kudrnaté černé vlasy s šedivými prameny stažené dozadu – mohlo jí být něco po padesátce, ale klidně i přes šedesát, těžko říct. Xanthe předpokládala, že je to sousedka, a už už na ni chtěla zamávat a jít se představit, když vtom si jí žena všimla. Zastavila se a jednu tašku pustila na zem. Zvedla ruku, aby si zastínila oči před sluncem, a přimhouřenýma očima vrhla pohled na Xanthe a otevřené dveře vily.

„Dobrý den," usmála se Xanthe a rychle přešla do řečtiny. „*Yasas*."

Kromě těch pár slov s řeckým taxikářem řecky už dlouho nemluvila.

Žena si ji zamračeně a se sevřenými rty měřila pohledem. Po pocitu vřelosti a sounáležitosti, o nichž si Xanthe myslela, že jich tu najde víc než dost, nebylo ani stopy.

Rozpačité ticho bylo pro Xanthe čím dál nepříjemnější. Rozhodla se, že se alespoň představí, vykročila po cestičce a napřáhla ruku. „*Eímai* Xanthe."

„Čekáš snad ode mě, že tě tu budu vítat, když jsi dostala něco, co patří mému synovi?" odvětila řecky. Sousedčin hlas byl ostrý. Popadla tašku, kterou předtím upustila. Vrásky na čele se jí ještě prohloubily, jak Xanthe zasypávala proudem slov. „Možná máš řecké jméno, ale uvnitř nejsi Řekyně." Přitiskla si pěst k hrudi. „Nejsi nic!"

Žena se otočila a odcházela, přitom si něco nespokojeně brblala a mlaskala. Nepozdravila ani se nepředstavila – jenom ji zaplavila lavinou urážek. Xanthe porozuměla každému slovu. Měla by se nad to povznést a prostě odejít, ale něco v ní bouchlo. Za poslední měsíce si toho vytrpěla až moc na to, aby s ní nějaká cizí ženská mluvila tímhle způsobem.

Xanthe ji dohnala a spustila řecky, vědoma si svého přízvuku, ale příliš rozzuřená, než aby jí na tom záleželo.

„Ano, mám řecké jméno, ale nemyslete si, že jsem nikdo. Možná jsem Řekyně jen napůl a nikdy jsem tu nežila, ale rozuměla jsem všemu, co jste řekla," vyhrkla, jak se v ní probudila řecká nátura. Bylo to jako učit se text – slova měla bezpečně uložená v paměti. „Řekla bych, že Agatha odkázala dům mně, a ne vašemu synovi, protože já jsem její skutečná kmotřenka. Nemusíte na mě být milá, ale mohla byste projevit aspoň trochu úcty k její památce a k rozhodnutí, které *sama* učinila."

Xanthe počkala jen pár vteřin – právě dost na to, aby zahlédla sousedčin šokovaný výraz s otevřenými ústy – a pak se rázně otočila a odešla. Pěsti měla sevřené a byla stejně vzteklá sama na sebe za svou reakci jako i proto, že s ní cizí člověk mluví takhle hrubě. Samozřejmě chápala, že může působit překvapivě, když dům zdědila kmotřenka, která tu od dětství nebyla, ale ten slovní výpad bez jediného pozdravu byl naprosto nemístný.

Xanthe strčila do vstupních dveří. K zemi se snesly šupinky staré oprýskané barvy. Od táty se toho o natírání naučila dost na to, aby věděla, že staré vrstvy je potřeba nejdřív obrousit až na dřevo, než se začne znovu natírat. Jeho heslo vždycky znělo: „Když už něco děláš, dělej to

pořádně.“ Byl by na ni pyšný, že si to pamatuje – ne že by jí s tím nabídl pomoc, byl příliš zaneprázdněný užíváním si života s mnohem mladší manželkou v Manchesteru…

Xanthe zaťala zuby a práskla dveřmi do soumraku. Měla se mile usmát a sousedku ignorovat. Neměla dovolit, aby se jí slova cizího člověka tak dotkla. Byla to jen slova – vzteklá, o která nikdo nestál – a měla je nechat odplynout. Jenže v poslední době se stala terčem až příliš mnoha slov: poznámky ohledně jejího soukromí, domněnky týkající se jí a Austina, dokonce i naprosté lži, takže vážně nebylo tak snadné to všechno ignorovat.

Rozsvítila v kuchyni – a žárovka praskla.

„Do prdele.“ Vytáhla telefon, aby si posvítila, a prohledávala kuchyňské zásuvky, jestli nenajde náhradní žárovku. Kromě příborů, různého náčiní a utěrek tam ale nic nenašla.

Otevřela skříňku pod dřezem a vycupital odtamtud jakýsi tmavý stín. Po dlažbě přeběhla myška.

„Do prdele!“ Přitiskla si ruku na hruď a co nejrychleji z kuchyně vypadla.

Opřela se o zeď v chodbě a zhluboka dýchala. Ruce měla studené a vlhké, srdce jí bušilo. Logickým řešením by bylo zajít k sousedům a poprosit o kontakt na místního elektrikáře, kterého by ráno mohla zavolat, ale po té konfrontaci to rozhodně nepřipadalo v úvahu. Potom prozkoumala pojistky u vchodových dveří. Postavila se na špičky, aby znovu nahodila osvětlení. Pak zmáčkla vypínač na chodbě. Nic.

Ani náhodou tu dnes v noci nehodlala zůstat. Proč jen ji nenapadlo zarezervovat si na první noc hotel – nějaké čisté a uklizené místo bez havěti? Ve vesnici se malý hotel nacházel; byl teprve začátek sezony, mimo školní prázdniny. Třeba bude mít štěstí.

Ne že by si zrovna připadala jako šťastlivec, když si přehodila batoh přes rameno a táhla kufr zpátky ven z vily.

Z toho, co mělo být tolik potřebným odpočinkem, začínala mít pocit mnohem většího stresu, než očekávala.

4

Když Xanthe odcházela od Vily Aster a od své noční můry v podobě sousedky, zmítala jí změť protichůdných emocí. Teplota byla příjemná, cesta vedoucí do vesnice byla zalitá měsíčním světlem a dalo se po ní snadno jít – dokonce i s kufrem, který za sebou táhla. Povznesená nálada ji samotnou znepokojovala, protože přece jen odcházela…

Ačkoli Kallithea neležela přímo na pobřeží, těžila z nádherného výhledu, po kterém byla pojmenovaná. Náměstíčko v samém srdci vesnice, poseté mohutnými olivovníky nasvícenými teplým bílým světlem, pulzovalo životem. Z taverny se linula řecká hudba a stoly plné smějících se a povídajících si lidí byly rozmístěné až na dláždění. Na protější straně náměstí stála kavárna, a přestože už byla zavřená, výloha plná zákusků a sladkostí byla lákavá a připomněla Xanthe, že od příletu ještě nic nejedla.

V tiché boční uličce se po chodníku rozlévalo světlo z rodinného hotelu. Když Xanthe zazvonila, objevila se sama majitelka.

„*Yasas*." Posunula si na nose velké brýle s želvovinovým rámem. „Vítejte."

„Neměla byste náhodou volný pokoj?" zeptala se Xanthe anglicky.

„Máme," odpověděla žena. „Na kolik nocí?"

„To si zatím nejsem jistá," nakrčila Xanthe nos. „Prozatím dvě. Potom budu mít kde bydlet, jen to musím nejdřív vyřešit."

„Mám dvoulůžkový pokoj s koupelnou. Budete sama?"

Xanthe přikývla.

„Vaše jméno?"

„Xanthe Foxová."

Žena vzhlédla od klávesnice. „Mluvíte o domě Agathy Gabrouliové. Vy jste její…?"

„Kmotřenka, ano." Xanthe si až příliš pozdě uvědomila, že tímhle se zpráva o tom, že zdědila Agatin dům, do rána rozkřikne po celé vesnici. Přesně jak ji varovala máma. Ne že by na tom záleželo – nesnažila se tam ukrýt.

Žena se vřele usmála. „Agatha měla ráda, jak to říct… samotu."

„Ráda byla sama?"

„Ano, přesně tak."

„Takže jste ji znala?"

„Ne moc, ale občas jsem ji vídala a přeptala se, jak se má. Mluvila o vás, proto mi to jméno bylo povědomé." Přikývla. „Jsem Rena. Ukážu vám pokoj. Kufr vám vezme můj manžel."

Pokoj v horním patře byl čistý, jednoduše zařízený, s výhledem na střechy a koruny stromů na náměstí.

„Je moc smutné, co se Agatě stalo. Bez vlastní rodiny a vy tak daleko. Lidé se jí snažili pomáhat." Rena si přitiskla prsty k hrudi. „Já jsem se snažila. Dimitris taky. Ale ona byla… umím to jen řecky – *peismatára*."

„Tvrdohlavá," doplnila Xanthe. Vzpomněla si na rozhovor s mámou o cestě na Kefalonii. Věděla o někom dalším, na koho ten popis seděl.

Rena povytáhla pečlivě vytrhané obočí. „Vy umíte řecky."

„Trochu," Xanthe pokrčila rameny a vlastně se jí moc nechtělo pokračovat v rozhovoru – ani řecky, ani anglicky. Rena to možná vycítila.

„Nechám vás, ať si uděláte pohodlí." Zrovna když se otočila k odchodu, něco žuchlo do dveří. Rena je otevřela. „A tady je můj manžel s vaším kufrem."

Šoupnul kufr těsně za práh a Rena muže hned zase vystrčila ven, zatímco v řečtině mumlala cosi o jeho nešikovnosti.

Xanthe hodila batoh na zem a protáhla si ramena, aby ulevila namoženým svalům. Byl to dlouhý, vyčerpávající, překvapivě emocemi nasycený den, nakonec zakončený zklamáním, ale

aspoň nemusela spát na místě pokrytém prachem. Vila Aster rozhodně neodpovídala její vzpomínce na skromně zařízený, ale čistý a pohodlný dům. Napsala mámě, že dorazila v pořádku, odpověděla na pár komentářů na Instagramu, ale pak si zoufale chtěla promluvit s Judem. Zavolala mu a oddychla si, když to zvedl.

„Ahoj."

„Můžeš mluvit?"

„Jsem v divadle, ale herce z úvodního jednání ještě nevolali, tak povídej."

„Jen potřebuju slyšet přátelský hlas."

„Sakra… To je to tak hrozné?"

Xanthe se svalila na postel a otevřeným oknem se zadívala na koruny stromů, které se rýsovaly proti stříbrnému svitu měsíce.

„Tak kromě milého taxikáře a majitelky hotelu byl jediný další člověk, kterého jsem potkala – shodou okolností sousedka –, naprostá kráva."

„A já si myslel, že tě tam poblouzní nějaký vysoký, tmavovlasý, pohledný a zatraceně sexy Řek."

„Hm," odfrkla si Xanthe. „Tak takové štěstí nemám. Navíc je tam strašný svinčík a už jen představa, že bych tam měla zůstat, mi nahání husí kůži."

Jude si odfrkl smíchy.

Xanthe se ušklíbla. „Věděla jsem, že se ti to bude líbit."

„Znáš mě!" Odmlčel se. „Možná to za denního světla bude vypadat líp."

„Už jsem to za denního světla viděla – a věř mi, že ani světlo tomu fakt nepomáhá."

„Aspoň svítilo slunce?"

„To ano."

„Tak aspoň nějaké pozitivum."

„A teď jsem v čistém, pohodlném hotelu, a ne v domě zamořeném myšmi."

„Jsou tam myši?" Jude vyjekl a Xanthe si dokázala živě představit jeho znechucený výraz.

„Jo. Teda… myš. Jedna. Byla docela roztomilá, ale vyděsila mě k smrti."

„A ty chceš, abych tě přijel navštívit…"

Xanthe se rozesmála.

„Tak to místo musíš sakra opravit, než tam přiletím."

Při pomyšlení na množství práce a domlouvání toho všeho, co bude potřeba, aby se Agatina vila proměnila v něco prodejného, se jí sevřel žaludek.

„Hlavně že přijedeš," řekla. Znovu se soustředila na Judea, a než se rozloučili, ještě chvíli si povídali o večerním představení. Chtěla z Londýna pryč, ale netušila, že se bude cítit až tak osamělá. Myslela si, že odstup od lidí – a hlavně od Austina – jí pomůže, jenže i bez neustálých připomínek bývalého přítele zůstávala rozhozená. Akorát vyměnila starosti z domova za jiné.

„Ach, Agatho," povzdechla si Xanthe. Složila si ruce za hlavu a opřela se do polštáře.

Máma měla pravdu – proč jí Agatha tu vilu vlastně odkázala? Bylo srdcervoucí, že žila tak sama, ale neměla děti, nikdy se nevdala a Xanthe si nepamatovala, že by kdy mluvila o nějakém muži – tedy ve smyslu nějaké romantiky. Xanthe přemýšlela, jaký vztah asi měla se sousedy. Dost blízký na to, aby třetinu své milované zahrady odkázala sousedčinu synovi, ale ne natolik blízký, aby mu nechala všechno. S tím synem se ještě nesetkala, ale pokud byl alespoň trochu jako jeho matka, nedělala si velké naděje, že to dopadne lépe.

Xanthe zakručelo v břiše. Vstala, strčila si do kapsy džínů klíč od pokoje, mobil a pár eur a vyrazila do taverny na náměstí.

Ulevilo se jí, když ji číšník usadil ke stolu uvnitř – dost blízko otevřenému vstupu, aby sem proudil chladnější noční vzduch, ale ne přímo na očích ostatním. Doma bývala obklopená lidmi a to jí vyhovovalo: soudržnost hereckého souboru i neochvějná podpora spolubydlících.

Číšník jí přinesl grilovaného mořského vlka a salát s rajčaty, fíky, vlašskými ořechy a hoblinkami místního sýru mizithra, přelitý štiplavým bazalkovým dresinkem. Chutě ji okamžitě přenesly zpátky do dětství, kdy jí návštěvy ostrova připadaly vzrušující a dobrodružné, řecká rodina hlučná a pestrá a chutě i zážitky stejně lákavé a podmanivé.

Daleko od turistických pobřežních letovisek byla taverna v Kallithee střípkem skutečného řeckého života. Skupinka starších mužů na okraji terasy popíjela ouzo a kouřila. Rodina s rodiči, prarodiči a třemi dětmi se pouštěla do bohaté hostiny; nejmladší dítě zívalo a vypadalo

znuděně. Xanthe sledovala, jak holčička pod stolem kope staršího bratra a strhává se hádka – kluk zuřil, holčička se pobaveně usmívala. Matčin rázný tón a varovná slova Xanthe připomněly její vlastní řeckou matku. Mladá blondýna se za ruku držela s partnerem a mluvila za oba, zatímco jiný, mnohem starší pár jedl beze slova. Xanthe napadlo, jestli takhle potichu jedí vždycky, nebo jestli si po tolika letech už prostě nemají co říct.

Opatrně, aby na sebe nepřitáhla pozornost, se ke stolu otočila zády, vyfotila se s jídlem tak, aby bylo vidět i dění na náměstí, a přidala selfie do stories na Instagramu s hashtagem #greeklife.

Jude reagoval okamžitě jednoduchým „žiješ si sen“. A svým způsobem měl pravdu. I když z Londýna utekla, nebyla od svého života úplně odstřižená. Přátelé i sledující viděli, co dělá, mohli reagovat a psát jí; i to, že se o své zážitky dělila alespoň virtuálně, jí pomáhalo necítit se tak sama. Když si ale do úst vložila sousto citronem provoněného mořského vlka, došlo jí, že zatím sdílela jen krásu a snovou tvář Kefalonie, a ne realitu vily ani úkol, který měla před sebou. Možná by měla ukazovat všechno: to dobré, to zlé i to zatraceně ošklivé. Mohla by svou cestu dokumentovat fotkami a videi, využít těch pár týdnů pryč naplno a něco dokázat. A pokud by na konci zrekonstruovala vilu, kterou by mohla prodat a vydělat dost na splacení vlastního bydlení… nebyl by to nakonec ten skutečný sen?

5

Spánek přišel překvapivě rychle a poté, co si dala osvěžující sprchu a převlékla se do příjemně chladivých kraťasů a tílka, se Xanthe rozhodla, že před bojem s tím nepořádkem ve vile trochu prozkoumá okolí. Dala se do řeči s Renou, která jí nejen doporučila místního elektrikáře, ale nabídla se, že mu sama zavolá, a pak vyrazila z hotelu.

Hlavní silnice se táhla těsně pod vesnicí a klikatila se směrem k Fiskardu na pobřeží, ale prozatím jí stačilo prozkoumávat uličky vedoucí z náměstí. Barevné oleandry a bugenviley se přelévaly přes zahradní zdi vil natřených do odstínů pálené oranžové, jemné broskvové, křídově bílé nebo slunečně žluté a díky množství stromů působilo okolí překvapivě zeleně. Když poznala dům, který kdysi patřil jejím prarodičům, vyplavila se vlna vzpomínek barvitých a téměř hmatatelných: horká léta trávená venku v nafukovacím bazénku ve stínu rohovníku; běhání naboso po drsné, sluncem spálené trávě; trhání jahod v zahrádce s bratrem a babičkou a to, jak si je cpala rovnou do pusy, teplé a slaďoučké. Teď tam bydlel někdo jiný. Stěny byly přemalované z krémové na jónskou růžovou a stromy, vysazené v době, když byla Xanthe malá, aby poskytovaly stín, teď čněly nad dvoupodlažním domem.

Osvěžená procházkou a pořádným spánkem se Xanthe otočila nazpět, připravená vyrazit k Vile Aster a s novou energií přijít na to, co je potřeba udělat. A když jí od Reny přišla zpráva, že se tam elektrikář zastaví ještě ten den před polednem, den se rozběhl opět o něco lépe.

Jude měl pravdu – v uklidňujícím světle slunečného dne vila nepůsobila tak hrozně. Na rozhovor se sousedkou sice nezapomněla, ale odsunula ho někam do pozadí. A co se týkalo té myši, nebyla už z ní tak vyděšená jako v temnotě onoho předchozího večera.

Už v taverně si vytvořila plán: nejdřív se pustí do kuchyně a hlavní ložnice, aby měla alespoň kde vařit a spát. Elektrikář měl později přijít zkontrolovat rozvody a opravit světla a pak už bude potřebovat jen nějakého zedníka, který opraví střechu a možná zbourá vnitřní zeď mezi obývacím pokojem a kuchyní, aby se prostor otevřel a stal se pro kupce přitažlivějším. Všechno ostatní zvládne sama. *Bude to v pohodě,* ujišťovala se.

Když se pustila do úklidu kuchyňské linky, zpívala si písně z muzikálů *Oliver!* a *Chicago*. Poslední dobou byla tak zaneprázdněná přípravami na cestu do Řecka, že ani neměla čas přemýšlet o tom, jak představení běží dál s jinou herečkou v roli Nancy. Pauzu potřebovala, ale došlo jí, že jí chybí soudržnost divadelního souboru, vzrušení z okamžiku, kdy stojí na jevišti a dává do toho všechno, i možnost na pár hodin žít život někoho jiného a zpívat z plných plic. V gumových rukavicích, s vlasy staženými do neupraveného drdolu, si představovala, jak bláznivě asi musí vypadat, když si při úklidu zpívá a tu a tam k tomu ještě přidá otočku.

Ačkoli byla kuchyň zastaralá, pod vrstvou špíny se zdála být dobře udržovaná. Znovu ji napadlo, jak dlouho se asi Agatha potýkala s obtížemi. O posledních týdnech jejího života toho věděla velice málo – jen to, co jim řekla mámina teta Eirini, když zavolala Lin den poté, co Agathu s podezřením na mrtvici odvezli do nemocnice. A pár dní nato zemřela. Xanthe by se pohřbu zúčastnila, ale nebylo možné všechno ze dne na den opustit.

Jak si tak zpívala a drhla kuchyň, zvláštní radostný pocit rychle vystřídal už známý bodavý pocit viny. Možná se při smývání ulepených skvrn od oleje cítila spokojeně spíš proto, že unikla všemu, co jí neustále připomínalo Austina, a ne kvůli smutné realitě toho, proč je v Agatině domě sama.

Z čištění kuchyně ji rozbolela ramena, a tak se přesunula do jiné místnosti. V ložnici své kmotry se cítila jako podvodnice – nehodná toho, že byla vybrána sbalit celý její život. Sobecky vnímala vilu jako útočiště, protože její vlastní život byl příliš těžký, aniž by se zamyslela nad tím, jak těžký mohl být ten Agatin. Nebylo to místo, které by se dalo snadno vystěhovat a prodat.

Chuť zpívat a tančit ji opustila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Útěk na řecký ostrov.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.